

το; Ἐφαίνετο νὰ εἶνε ἡ ἀφήγησις τοῦ Χάρδη περὶ τῶν ταραχῶν τῆς Κρέσσωνος.

Σελίδες μετὰ σελίδας ἐξῆλθον ταχέως ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ τηλεγραφετοῦ. Ἡ περιγραφή ἦτο ζωηρά, γραφικὴ καὶ πλήρης.

Οἱ τρεῖς δημοσιογράφοι τὴν ἀνέγνωσαν ταχέως, ἀποστέλλοντες αὐτὴν φύλλον μετὰ φύλλον εἰς τὸν στοιχειοθέτην. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν ὑπογραφὴν.

— Θὰ εἶνε μεγάλη ἐπιτυχία, ἐπεφώνησεν ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης.

— Πιθανῶς ὁ Τῶμ ἐμποδίσθη ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸν δυστύχημα, καὶ ἠναγκάσθη νὰ στείλῃ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀπὸ τὴν Βέντων, παρετήρησεν ὁ ἀρχιπευθὴν.

Ἄλλὰ ὁ κτύπος τοῦ ἠλεκτρικοῦ ὄργανου ἤρχισε πάλιν.

«Βέντων, 14 Ἰουλίου. — Ἐκ Κρέσσωνος ἔξπρὸς 7 καὶ τέταρτον συνεκρούσθη φορτηγὸν τραῖνον ἀρκτικῶς Βέντωνος ἀπόψε ἑννέα καὶ κατεστράφη ὀλοτελῶς».

Εἶτα εἶπετο βραχεία ἀλλὰ ζωηρὰ περιγραφὴ τοῦ ἀτυχήματος, ἀπλήστως καὶ ἐναγωνίως ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, τῶν ἰσταμένων πρὸς τὸν τηλεγραφετὴν.

— Ἄλλη ἐπιτυχία αὐτό! ἐπεφώνησεν ὁ ἀρ-

χισυντάκτης, καὶ ἐσταμάτησε, διότι εἶχε φθάσει ἡ τελευταία σελίς.

Ὁ τηλεγραφετὴς ἔγεινε κάτωχρος, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νευρικῶς ἔτρεμεν, ἀμα ἀφῆκε τὴν γραφίδα καὶ ἤγγισε τὸ κλεῖθρον. Ὁ ἀρχισυντάκτης πρῶτος ἀνέγνω τὸ φύλλον τοῦ χάρτου, μετὰ τὴν μελάνην ὑγράν ἀκόμη ἐπὶ τῶν γενναίων φράσεων.

« Ἀδυνατῶ πέμψαι κατάλογον νεκρῶν καὶ πληρωμένων. — Δόκτωρ Μαίης πέμψει. Τοῦτο ὕστατον τηλεγράφημά μου. Ἀσπασθῆτε μητέρα. Ὑγιαίνετε. Χάρδης».

Ὁ διευθύνων ἀρχισυντάκτης ἄφησε τὸ φύλλον καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον.

Ὁ «Μαγνήτης» τὴν πρωίαν ἐκείνην περιεῖχε δύο μακρὰ τηλεγραφήματα μεγάλως ἐφελκύσαντα τὴν προσοχὴν. Παρὰ τὸ ἔθος τῆς ἐφημερίδος, ἀμφοτέρω ἔφερον ὑπογραφὴν, καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ὄνομα ἦτο τὸ τοῦ Θωμᾶ Χάρδη.

Ὑπεράνω τοῦ τηλεγραφήματος, τοῦ διηγουμένου τὴν ἱστορίαν τῆς καταστροφῆς, πρῶτον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεκρῶν, τὸν ὁποῖον ἐναγωνίως διεξήρχοντο τόσα ὄμματα, ἀνεγινώσκετο τὸ ὄνομα «Θωμᾶς Χάρδης, ῥεπόρτερ».

Αὐτὸ ἦτο ὅλον· ἀλλ' ὁ κόσμος ἔμαθε μετ' οὐ πολὺ τὴν ἱστορίαν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῆ τοῦ Στίβενσον)

A. Π.

Σ Τ Η Ν Ο Μ Ο Ρ Φ Ι Α

Λευκόπεπλη βασίλισσα, σὲ σένα εἶν' ἡ ψυχὴ μου·
 Σὲ σένα, φῶς πρωτόπλαστο, θὰ δώσω τὴ ζωὴ μου·
 Δάφνης κλωνάρι ἀτίμητο προσμένω νὰ μοῦ φέρῃ
 Τὸ θεϊκὸ σου χέρι
 Στὸν ὕπνο τὸ στερνό.

Σένα λατρεύει ὁ ποιητής, ὁ γλύπτης, ὁ ζωγράφος·
 Κι' ἂν τοὺς ἀρπάξει ὁ θάνατος δὲν τοὺς κρατάει ὁ τάφος.
 Ἀγέραστο κι' ἀνέσπερο τὸ ἔργο πάντα μένει
 Καὶ ζοῦνε δοξασμένοι
 Σ' ἀνθρώπων λογισμό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ